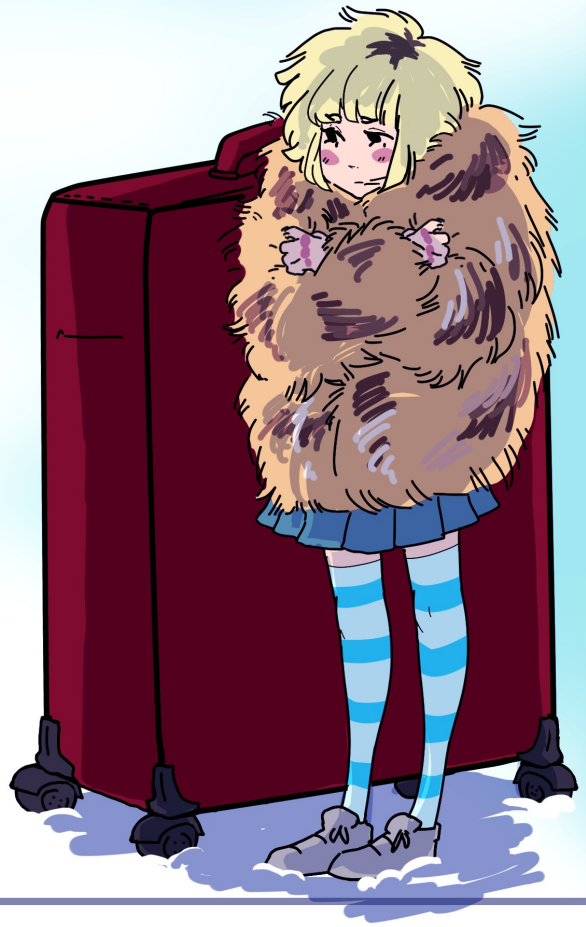

Pieni Transu Preerialla

Rikhard Koivisto

Pieni transu preerialla

Lunta tuiskutti kaduilla tammikuuisessa Minneapolisissa ja erään kadunkulman baari täyttyi ihmisistä, jotka hakivat turvaa pakkaselta sekä omanlaistansa seuraa. Oli sliipattuja miehiä tiukoissa farkuissaan ja kaljuja naisia flanellipaidoissaan - ja nurkkapöydässä istui lännenmies Joel tuijottamassa vuoroin tuoppiaan, vuoroin puhelintaan.

Ovella naisten turkikseen pukeutunut pieni Dakota väitteli portimon kanssa tämän tutkiessa kuumeisesti ajokorttia, josta ei katsonutkaan tuo sievä tyttönen, vaan finninaamainen teinipoika. Joel katseli kiinnostuneena pöydästään, kun portimo vihdoin luovutti ja ojensi Dakotalle narikkalapun.

Joel vilkutti Dakotalle, joka juoman haettuaan liittyi seuraan.

”Sehän meni hyvin läpi” Joel sanoi.

”Näillä papereilla olen päässyt aina sisään” Dakota sanoi.

”Todellako?”

”Indianapolisissa yksi portimo haistoi huijauksen, mutta rupesin itkemään ja muut asiakkaat alkoivat syyttää häntä syrjinnästä. Kukaan ei halua saada sitä leimaa.”

”Olitko kauankin Indianapolisissa?” Joel kysyi.

”Vain pari viikkoa. Yövyin yhden nettitutun sohvalla, kunnes löysin Chicago läheltä kommuunin. Asuin siellä kaksi kuukautta, kunnes he alkoivat periä vuokraa ja muutin kaverini luokse Milwaukeeen” Dakota sanoi.

”Ja Milwaukeeesta tänne? Joel sanoi.

”Melkein. Siinä välissä ehdin yöpyä hetken aikaa sohvalla St. Paulissa.” Dakota sanoi.

”Aikamoisen seikkailun olet tehnyt.” Joel sanoi.

”Ja matka varmaan jatkuu, koska nykyisen sohvan omistaja aikoo tuoda kotiinsa tyttöystävän.” Dakota sanoi.

”Ei sinua ole koskaan kiinnostanut kotiin palata?” Joel kysyi.

”Ei todellakaan. Parempi olla irtolainen ja oma itsensä kuin vankina kodissaan ja väärässä kehossa.” Dakota sanoi.

”Tiedän tunteen. Minäkin jouduin aikoinani lähtemään kotoa.” Joel sanoi.

”En tiennytkään” Dakota sanoi.

”Siksi pidänkin aina ovea auki kohtalotovereille. Sano vain jos tarvitset paikan – minulla on ylimääräinen huone.” Joel sanoi.

”Etkö asu aika kaukana?” Dakota kysyi.

”Pohjois-Dakotassa, viiden tunnin ajomatkan päässä. Onhan sinne matkaa, mutta maaseudun piirit ovat niin pienet, että tulen tänne usein viikonloppua viettämään.” Joel sanoi.

”Ei taida siellä olla edes tällaisia baareja sitten?” Dakota sanoi.

”Ehei. Se on niin umpiluterilaista aluetta, ettei koko osavaltiossa ole kuin yksi, ja sekin Willistonissa, öljykaupungissa.” Joel sanoi.

”Eikö sinun ikinä tee mieli lähteä?” Dakota kysyi.

”Välillä, ja siksi ajankin aina kerran kuussa tänne. Sitten katselen kaupungin vuokria ja muistan, miksi alunperin päädyinkin metsästysmajaan preerialle.” Joel sanoi.

”Ironista kyllä, en ole koskaan käynyt kummassakaan Dakotassa.” Dakota sanoi.

”Älä? Sittenhän olet sitäkin tervetulleempi.” Joel sanoi.

Muutaman päivän päästä Dakota seisoj kadunkulmassa suuren matkalaukkunsa kanssa. Joel pysäköi vanhan Fordinsa kadunvarteen ja nosti Dakotan kantamukset takakonttiin. Uninen Dakota kääriytyi turkiksiinsa Fordin leveälle takapenkille.

Keskikaupungin tornitalot vaihtuivat hiljaisiin lähiöihin ja edelleen lumen peittämiin metsiin peltoihin. Välillä valtatie aidan takaa näkyi järven jäälle, kunnes maaston muuttuessa tasaisemmaksi kävivät maamerkit vähiin ja valkoinen yksitoikkoisuus peitti maan.

Aivan osavaltion rajan tuntumassa he pysähtyivät syömään rahtarien taukopaikkaan valtatie varrella. Siro Dakota erottui selvästi joukosta ja käänsi rekkamiesten katseita. Joel huomasi Dakotan aristelevan ja ohjasi heidät syrjäiseen pöytään.

”Eivät varmaan ole ennen nähneet hienoa naista täällä päin” Joel sanoi.

”Pelottaa vähän, että joku huomaa” Dakota sanoi.

”Ei kukaan huomaa. Eikä täällä ketään lynkata vaikka huomaisivatkin – ihmiset täällä ovat ihan mukavia vaikka joskus esittävätkin kusipäätä” Joel sanoi.

”Oletko aina asunut täällä suunnalla, jos saan kysyä?” Dakota sanoi.

”Muutin tänne Kanadasta” Joel sanoi.

”Ai, ihanko totta? Mistä päin?” Dakota sanoi.

”Saskatchewanista. Mutta eipä siitä paljon kerrottavaa ole – sinulla on varmaan mielenkiintoisempi tarina.” Joel sanoi.

”Kyllähän minulla tarinaa riittää, mutta ihan oikeasti kiinnostaa kuulla minkälaista elämä keskellä ei-mitään on. En ole koskaan tavannut ketään niin kaukaa pohjoisesta.” Dakota sanoi.

”Tylsä paikka, ja ahdasmielinen. Anteeksi, en mielelläni puhu siitä” Joel sanoi.

”Anteeksi, ei ollut tarkoitus” Dakota sanoi.

”Ei se mitään, vaihdetaan puheenaihetta. Oletko nähnyt elokuvan *Fargo*?”

Päivän vielä paistaessa Joel käänsi Fordin syrjäiselle hiekkatielle, jota he ajoivat harvan metsikön halki kunnes saapuivat lumisen aukean laidalle. Kaukana horisontissa saattoi tarkkasilmäinen katsoja erottaa lähimpien naapurien ladot, ja vielä tarkkasilmäisempi niiden takaa alkavan lyhytkasvuisen metsän.

Joelin metsästysmökki seiso i loivista loivimman kumpareen päällä. Vaaleasta puusta tehty mökki oli uuden näköinen, ja Dakota kiinnitti huomiota sen raudoitettuihin ikkunoihin.

”Älä säikähdä ikkunoita. Näissä mökeissä on aina metsästysaseita, niin vakuutusyhtiö laittoi raudoittamaan ne.” Joel sanoi.

”Onhan tämä aika syrjässä kyllä” Dakota sanoi.

”Annan kyllä kyydin Grand Forksiin ihan koska vain tarvitset.” Joel sanoi.

”Kyllä minä ainakin hetkeksi jään” Dakota sanoi.

”Aion itse polttaa nyt savut ja huilata. Käärinkö sinullekin?”

Joel sanoi.

”Vietkö matkalaukkuni ensin?” Dakota sanoi.

”Tottahan toki, arvon lady” Joel sanoi.

Mökki oli vaatimattomasti maalaistyyliin sisustettu ja amerikkalaiseksi kovin pieni. Joel karisti isot lumikasat saappaistaan ja kantoi Dakotan laukun toiseen mökin pienistä makuuhuoneista. Dakota istahti sohvalle ja jäi kääriytyi vilttiin.

”Teetä, kahvia?” Joel kysyi.

”Kaakaota. Metsästätkö sitten paljonkin?” Dakota sanoi.

”Lintuja ammuskelen vipulukkokiväärillä.” Joel sanoi.

”Oletko osunut yhteenkään?” Dakota kysyi.

”En.” Joel vastasi.

Joel toi keittiöstä kaksi marisätkää ja ojensi toisen Dakotalle. He jäivät sohvapöydän ääreen toisiaan vastapäätä istuen imemään savuja. Auringonlasku alkoi jo näkyä kaukaisessa horisontissa ja mökki täyttyi imelästä savusta.

Joel kävi Dakotan viereen istumaan.

”Kiitos savuista, Joel” Dakota sanoi.

”Täytyyhän söpöille tytöille aina tarjota”, Joel sanoi.

”Käyn varmaan pikkuhiljaa nukkumaan. Hyvää yötä, Joel”

Dakota sanoi.

Pakkastuuli puhalsi pohjoisesta jäisen preerian yli ja vain muutamat valot kaukana tiellä häiritsivät taivaan pimeyttä. Jostain kaukaa saattoi kuulla lentokoneiden ääniä, mutta muuten koko keskilänsi nukkui.

Joel kosketti Dakotan sileää reittä. Suloinen teini makasi kyljellään sängyssä ja paidaton Joel painautui lähemmäksi. Dakota säpsähtää hereille.

”Ei, mitä helvettiä!” Dakota huusi.

”Dakota” Joel sanoi.

”Mene vittuun siitä Joel, soitan taxin” Dakota sanoi.

”Älä” Joel sanoi.

Dakota kurottui laukulleen etsimään puhelintaan Joelin rynnätessä ulos huoneesta. Dakotan vielä avatessa taxisovellusta palasi Joel ovelle Winchester käsissään.

”Dakota, heitä puhelin jalkoihini.” Joel sanoi.

Kauhistunut Dakota heitti puhelimen lattialle ja tempaisi ylleen peiton. Joel potkaisi puhelimen tuvan toiseen päätyyn.

”Laita ase pois” Dakota sanoi.

”En halunnut sen menevän näin” Joel sanoi.

”Mitä minun täytyy tehdä, että laitat aseensa pois?” Dakota kysyi.

”Dakota anteeksi, olet vain niin söpö” Joel sanoi.

”Joel, minun täytyy lähteä” Dakota sanoi.

”En halua sinun lähtevän. En halunnut osoittaa sinua aseella. Minä vain säikähdin” Joel sanoi.

”Kaikki on ihan hyvin, laita se ase vaan pois niin minä lähdän” Dakota sanoi.

”Älä lähde, Dakota. Tarvitsen sinua, olet niin ihana” Joel sanoi.

”Mitään ei ole vielä tapahtunut. Lähdän nyt niin mitään ei tapahdukaan. En kerro, että osoitit aseella.” Dakota sanoi.

”Näin ei pitänyt käydä. Halusin viettää kanssasi talven. En uskalla päästää sinua lähtemään.” Joel sanoi.

”Osoita ase ensin muualle, Joel. En minä hyökkää.” Dakota sanoi.

”Pelottaa päästää sinut lähtemään” Joel sanoi ja laski aseensa.

”Enhän edes tunne sinua. Tuskin sinä mistään Kanadasta olet.” Dakota sanoi.

”Enkä Joel, mutta pidän siitä nimestä. Toivoin että jäisit rakentamaan kanssani uutta tarinaa.” Joel sanoi.

”Istu alas ja kerro se tarina” Dakota sanoi.

Joel istui kivääri käsissään sängylle Dakotan viereen ja nojautui seinään.

”Näen sinussa paremman version omasta tarinastani” Joel sanoi. ”Olet tehnyt nuorena ne valinnat, jotka minun olisi pitänyt tehdä”.

Dakota otti yöpöydältä tuhkakupin ja paiskasi sen päin Joelin kasvoja. Järkytyksestä lamautuneena Joel ei ehtinyt reagoida kun Dakota tempaisi kiväärin hänen käsistään ja ryntäsi ulko-ovea kohti.

Dakota kokeili ovea – kiinni. Hän käänsi avainta lukossa ja näki Joelin juoksevan kovaa vauhtia kohti. Dakota kääntyi nopeasti ja ampui. Laukauksen soidessa korvissa kaatui Joel maahan, ja sama järkyttynyt ilme kasvoillaan huomasi, ettei häneen ollut osunut. Dakota avasi oven ja ryntäsi kengittä ulos apua huutaen.

Joel ampaisi avoimesta oviaukosta ulos Dakotan perään. Dakota viritti iskurin, kääntyi taaksepäin ja painoi liipaisinta, mutta ase ei lauennut. Joel ehti kuitenkin jo väistää ja horjahti taaksepäin.

Dakota yritti vielä uudestaan ladata, mutta Joel huomasi, ettei tyttö osannut ladata asetta. Joel otti vauhtia ja ponkaisi eteenpäin, tarraten molemmin käsin kivääriin. Ase jäi Joelin käsiin hänen lentäessään lumihankeen.

Dakota kääntyi juosten takaisin kohti mökin ovea. Joel latasi kääväärin ja huusi Dakotaa pysähtymään. Dakota ei totellut, ja Joel laukaisi aseensa, muttei osunut. Dakota singahti sisälle mökkiin ja veti oven kiinni perässään. Hän käänsi avainta lukossa ja huudahtaen säikähti taaksepäin Joelin yrittäessä riuhtoa ovea auki.

”Saatanan transu, avaa ovi tai tapan sinut!” Joel huusi.

”Dakota haukkoi henkeään ja etsi katseellaan puhelinta lattian hämärästä. Hän puhkesi taas huutoon, kun laukauksen säestämänä ikkunalasi hajosi ja Joel huusi rautojen takaa: ”Tapa sinut jos et avaa!”

Dakota konttasi tuvan läpi sänkynsä alle piiloon, kun Joel ampui toisen laukauksen ikkunan takaa.

”Ovi auki!” Joel huusi. Dakota painautui kerälle seinää vasten itkien ja täristen.

Joel huusi kirouksia ulkona Dakotan rukoillessa sängyn alla. Hän ampui kohti taloa ja huusi, kuinka mielenvikainen hormoneilla myrkytetty perverssi Dakota hänen mielestään oli.

Hän rynkytti ovea, mutta turhaan.

”Dakota ole kiltti, laitan aseensa pois jos päästät sisään. En minä sinulle mitään tee.” Joel kähisi hengästyneenä. ”Päästä sisään tai päädyt itse vankilaan jos annat minun kuolla tänne! Murhaajatransu. Mies!”

Aamun valjetessa Dakota säpsähti hereille. Hän oli huutojen lakattua nukahtanut sängyn alle. Varovasti hän kömpi ylös ja keräsi tavaransa lattialta, kumartuen ikkunoiden alla matalaksi. Lasinsirujen keskeltä hän löysi puhelimensa ja ryhtyi hälyttämään apua.

Fordin ikkuna oli lyöty rikki, ja sen takapenkillä muovisiin lattiamattoihin kääriytyneenä makasi kankeaksi jäätynyt ruumis kivääri vierellään.